

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudkyň Mgr. Petry Weissové a Mgr. Simony Hájkové v právní věci žalobce: **R. O.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2017, č. j. MSK 4169/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 3. 2018, č. j. 22 A 56/2017 - 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 9. 1. 2017, č. j. MSK 4169/2017, žalovaný zamítl jako opožděné odvolání žalobce proti rozhodnutí ze dne 28. 6. 2016, č. j. SMO/243504/16/DSČ/Krp, kterým Magistrát města Ostravy (dále jen „prvoinstanční orgán“) konstatoval, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky Škoda, registrační značky X, v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem o silničním provozu, neboť prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno, že dne 2. 4. 2015 v 9 hod. 23 min v Moravské Ostravě, do křižovatky řízené tříbarevnou světelnou signalizací, Sokolská třída-Českobratrská, po ulici Českobratrská, ve směru jízdy od Fifejd vlevo na ulici Sokolská třída, ve směru k přívozu,

řídil blíže neustanovený řidič motorové vozidlo tovární značky Škoda, registrační značky X, který nedodržoval povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem o silničním provozu tím, že nerespektoval signál S2a-signál se směrovou šipkou červeným světlem „Stůj“, jenž svítil již po dobu 4,501 sekundy, před křižovatkou nezastavil a ačkoliv byl povinen zastavit vozidlo před křižovatkou, do křižovatky vjel. Za uvedené jednání uložil prvoinstanční orgán podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu žalobci pokutu ve výši 2.500 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí o odvolání shrnul, že rozhodnutí prvoinstančního orgánu bylo doručeno do datové schránky zmocněnce žalobce dne 1. 7. 2016. Zmocněnec žalobce proti němu podal odvolání prostřednictvím e-mailu, bez uznávaného elektronického podpisu dne 18. 7. 2016. Dne 20. 7. 2016 učinil žalobce podání označené jako odpor, a to společně s plnou mocí, skrze e-mail zmocněnce bez uznávaného elektronického podpisu. Dne 25. 7. 2016 prvoinstanční orgán obdržel podání označené jako odpor, s plnou mocí bez podpisu zmocnitele, a to prostřednictvím e-mailové zprávy od zmocněnce žalobce s uznávaným elektronickým podpisem. Následně, prvoinstanční orgán obdržel odvolání podané na poště dne 26. 7. 2016. Žalovaný vysvětlil, že odvolací lhůta žalobci započala běžet dne 2. 7. 2016 a skončila dne 18. 7. 2016. Žalobce sice poslední dne lhůty podal odvolání, učinil tak ovšem prostřednictvím e-mailu bez uznávaného elektronického podpisu, aniž by odvolání do 5 dnů doplnil ve smyslu § 37 odst. 4 správního řádu. Písemné odvolání stěžovatel podal na poště až dne 26. 7. 2016.

[3] Rozsudkem ze dne 14. 3. 2018, č. j. 22 A 56/2017 - 33, Krajský soud v Ostravě zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku shrnul, že prvoinstanční orgán zahájil vůči žalobci řízení o správním deliktu podle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu příkazem ze dne 16. 6. 2015. Žalobce v řízení udělil plnou moc společnosti Fleet Control, s.r.o. Prvoinstanční orgán ve věci rozhodl dne 28. 6. 2016 a rozhodnutí doručil zmocněnci žalobce dne 1. 7. 2016. Dne 18. 7. 2016 podal zmocněnec žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolání datované stejným dnem, a to elektronicky z emailové adresy jiri@fleetcontrol.cz, které nebylo podepsáno uznávaným elektronickým podpisem. Dne 25. 7. 2016 zmocněnec žalobce odeslal prvoinstančnímu orgánu e-mailovou zprávu z adresy kocourek_j@centrum.cz podepsanou uznávaným elektronickým podpisem, která obsahovala podání datované dnem 14. 6. 2016 a nadepsané jako „odpor“. Po porovnání odporu ze dne 14. 6. 2016 s odvoláním ze dne 18. 7. 2016 krajský soud uzavřel, že se jedná o obsahově zcela odlišná podání. Dne 26. 7. 2016 podal zmocněnec žalobce prvoinstančnímu orgánu prostřednictvím pošty odvolání, které je obsahově shodné s odvoláním, jež doručil prvoinstančnímu orgánu elektronicky dne 18. 7. 2016. Krajský soud doplnil dokazování žalobcem navrženými listinami, označenými jako „nedoručenka“. Podle těchto listin měly být dne 25. 7. 2016 ve 20 hod. 54 vteřin a ve 22 hod. 39 min. a 35 vteřin zaslány z elektronické adresy „jiri@fleetcontrol.cz“ na elektronickou adresu „posta@ostrava.cz“ zprávy, jejichž doručení se však nezdařilo. Krajský soud neprováděl důkazy otisky obrazovky zobrazující odeslané zprávy, které měly prokázat, že tato podání byla opatřena uznávaným elektronickým podpisem, neboť to pro rozhodnutí ve věci nebylo významné.

[4] Krajský soud vysvětlil, že pro posouzení opožděnosti podaného odvolání je v posuzované věci podstatná toliko otázka, zda jej žalobce doplnil či potvrdil ve smyslu § 37 odst. 4 správního řádu nejpozději do dne 25. 7. 2016. Krajský soud poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 7 Azs 113/2015 - 32, ze dne 28. 7. 2008, č. j. 8 Afs 55/2008 - 70, a ze dne 29. 11. 2017, č. j. 1 As 214/2017 - 32, a konstatoval, že na rozdíl od poštovních zásilek u elektronických zpráv není podstatné jejich odeslání, nýbrž doručení na elektronickou podatelnu správního orgánu, k čemuž i podle žalobcem předložených listin („nedoručenek“) nedošlo. Žalobce nenamítl, že se tak stalo v důsledku zjevně svévolného nastavení elektronické podatelny prvoinstančního orgánu. Bylo na žalobci, jaký způsob doručování zvolí; vzhledem k tomu, že zvolil neformální způsob komunikace, nesl rizika, která jsou s tím spojená. Nadto, zmocněnkyní žalobce byla v předmětné době právnická osoba, která nepochybně měla datovou schránku i uznávaný elektronický podpis, avšak v posledních dnech odvolací lhůty volila nejméně spolehlivý způsob podání. Vzhledem k tomu, že doplnění či potvrzení podání podle § 37 odst. 4 správního řádu musí být obsahově totožné s podáním, které má konvalidovat, neobstojí ani námitka, že žalobce doplnil odvolání elektronickým podáním ze dne 25. 7. 2016, označeným jako „odpor“. Jednalo se o podání, která se odlišují nejen označením, ale také datem a obsahem. Vzhledem k výše uvedenému žalovaný nikterak nepochybil, když odvolání posoudil jako opožděné.

II. Kasační stížnost

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že podání je třeba podle § 37 odst. 1 správního řádu posuzovat podle svého skutečného obsahu. Podání označené jako „odpor“ materiálně představuje projev nesouhlasu s rozhodnutím a obsahově odpovídá podanému odvolání ve smyslu § 37 odst. 4 správního řádu. Závěr krajského soudu, že jde o odlišná podání, je projevem přepjatého formalismu. Stěžovatel již v žalobě namítl, že správní orgány měly podání označené jako „odpor“ považovat za odvolání, nebo jej měly vyzvat k odstranění vady podle § 37 odst. 3 správního řádu. Krajský soud se však k této námitce nikterak nevyjádřil a zatížil jej tak nepřezkoumatelností. Stěžovatel namítl, že elektronická podatelna žalovaného odmítla přijmout e-mail, který k ní zaslal, což v řízení prokázal. To však znamená, že e-mail byl v dispoziční sféře správního orgánu, byl mu doručen a nic mu nebránilo, aby jej zpracoval. Stěžovatel v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 Afs 28/2010 - 79, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 3. 2017, č. j. 33 A 36/2015 - 49, a na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 10. 2010, č. j. 15 Ca 106/2009 - 39. Stěžovatel doplnil, že má subjektivní právo učinit podání prostřednictvím e-mailu se zaručeným elektronickým podpisem a přijmout takové podání není dobrodiním správního orgánu, ale jeho povinností. Vzhledem ke všem uvedeným námitkám stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný nevyužil svého práva a ke kasační stížnosti se nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. V kasační stížnosti stěžovatel neoznačil důvody kasační stížnosti, z jejího obsahu však vyplývá, že uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[8] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[k]*asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*" Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

[9] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. „[k]*asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*"

[10] Kasační stížnost není důvodná.
[11] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil tvrzení, že stěžovatel proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal včasné odvolání, protože podání, které doručil prvoinstančnímu orgánu prostřednictvím e-mailové zprávy bez zaručeného elektronického podpisu v poslední den odvolací lhůty, tedy dne 18. 7. 2016, doplnil ve smyslu § 37 odst. 4 správního řádu podáním, jež doručil prvoinstančnímu orgánu e-mailem se zaručeným elektronickým podpisem dne 25 7. 2016, přičemž obě podání byla z materiálního hlediska odvoláním.

[12] Podle § 37 odst. 4 správního řádu, ve znění účinném do dne 18. 9. 2016, „[p]*odání je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálnopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití uznávaného elektronického podpisu.*"

[13] Nejvyšší správní soud konstatuje, že účel druhé věty citovaného ustanovení nespočívá v prodloužení lhůty k vytvoření obsahu podání, avšak k provedení podání, jehož obsah již podatel v zákonem stanovené lhůtě vytvořil, nicméně z různých například technických, logistických nebo organizačních důvodů v daném okamžiku nedokáže dostát požadavkům stanoveným v první větě citovaného ustanovení. Vzhledem k popsanému účelu by tak měl být obsah nekvalifikovaného i potvrzujícího podání v zásadě stejný, a to i proto, aby bylo možné z potvrzujícího podání dovodit autenticitu nekvalifikovaného podání. K výjimkám z tohoto pravidla lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2012, č. j. 4 Ads 84/2012 - 37, (byť k podání podle soudního řádu správního), podle kterého „[z]*a odlišnost přitom* [...] *nelze považovat skutečnost, že obě podání mají rozdílnou grafickou podobu, neboť to může být dáno tím, že jeden dokument byl odesílán emailem a druhý poštou. Navíc klíčovým je obsah těchto podání, a nikoliv jejich forma. Dále pak nelze za obsahovou odlišnost považovat ani to, že stěžovatelka ve vyhotovení zasílaném poštou v několika případech opravila chyby v psaní spočívající v překlepu v uvedení data.*

Obsahově jsou totiž obě podání shodná, mají stejný rozsah, vnitřně se nijak neliší a do jejich textu nebylo s výjimkou uvedených několika drobných oprav překlepů nikterak zasahováno.“ Lze rovněž přisvědčit závěru Poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu a správnímu trestání č. 121/2012, podle kterého „[p]*ro „potvrzení nebo doplnění“ podle § 37 odst. 4 věty druhé správního řádu již není třeba opakovaně učinit „podání“ znova, ale lze jej pouze stvrdit podpisem osobně u správního orgánu, případě jiným způsobem odstraňujícím možnou pochybnost o autenticitě původního podání.*“ Nejvyšší správní soud ze spisové dokumentace správního orgánu zjistil, že obsahy podání, která stěžovatel doručil prvoinstančnímu orgánu dne 18. 7. 2016 a dne 25 7. 2016, se shodují právě jen v projevu vůle využít ve věci vedené pod stejnou spisovou značkou opravný prostředek. Ve zbytku jsou zcela rozdílná, pozdější podání neodkazuje na dřívější a nikterak nepotvrzuje jeho autenticitu. Za takových okolností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podání, které stěžovatel doručil prvoinstančnímu orgánu dne 25. 7. 2016, nelze považovat ve smyslu § 37 odst. 4 správního řádu za potvrzení či doplnění podání, které doručil prvoinstančnímu orgánu dne 18. 7. 2016. Popsané závěry bezezbytku vylučují stěžovatelovu žalobní konstrukci. Nejvyšší správní soud nikterak nezpochybňuje, že podání vyjadřující odpor proti správnímu rozhodnutí je třeba považovat za odvolání, to ovšem neznamená, že podání označené jako odpor autentizuje jiné podání odlišného obsahu, označené jako odvolání. Vzhledem k tomu, že krajský soud dospěl ke stejnému závěru, napadený rozsudek nelze považovat za nepřezkoumatelný ani nezákonný.

[14] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil tvrzení, že odvolání doručené prvoinstančnímu orgánu dne 18. 7. 2016 e-mailem bez zaručeného elektronického podpisu potvrdil ve smyslu § 37 odst. 4 správního řádu dne 25. 7. 2016 e-maily se zaručeným elektronickým podpisem, které elektronická podatelna žalovaného odmítla přijmout.

[15] V této souvislosti již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 6. 2015, č. j. 7 Azs 113/2015 - 32, uvedl, že „[...] *datová zpráva se považuje za doručenou teprve tehdy, pokud je dostupná elektronické podatelně. Jiný závěr by vedl k tomu, že každé elektronické podání, které by účastník řízení doložil e-mailem o odeslání spolu s vyznačeným okamžikem odeslání, by muselo být považováno za doručené. Ad absurdum by tak podání, které nebylo nikdy doručeno elektronické podatelně, např. z důvodu technických pochybení na straně poskytovatele veřejné datové sítě, muselo být považováno za řádně doručené. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 30. 10. 2014, č. j. 7 Afs 113/2014 - 33 (ve kterém byla řešena otázka doručení žaloby, závěry v něm obsažené však lze z důvodu podobnosti aplikovat i v daném případě): ‚[p]okud stěžovatel neobdržel potvrzení o doručení, nemohl si být jistý, zda jeho podání bylo předáno městskému soudu. Měl se tedy pokusit o opakované doručení žaloby, popřípadě o doručení jinou formou, poštou či osobním doručením. Důkazy, které navrhoval stěžovatel, by vedly pouze k prokázání času odeslání elektronického podání, což by v projednávané věci s ohledem na citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu bylo irelevantní‘. Uvedené závěry přitom prošly i testem ústavnosti (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 3. 2015, sp. zn. I. ÚS 137/15).*“

[16] V usnesení ze dne 18. 3. 2015, sp. zn. I. ÚS 137/15, Ústavní soud konstatoval, že „[p]*ředně nelze z ničeho dovozovat, že by došlo k jakémukoli pochybení na straně městského soudu stran přijetí e-mailu. V seznamu přijatých e-mailů se předmětné podání nenacházelo, stěžovatelce nebylo zasláno potvrzení o jeho přijetí a stěžovatelka se pokoušela prokázat pouze to,*

že e-mail odeslala, neboť dodání soudu podle vlastních slov prokázat nemohla (naopak v případě faxu lze obvykle doložit alespoň navázání a proběhnutí komunikace s druhou stranou, z čehož je možno případně dovozovat, že "nenalezení" faxové kopie bylo způsobeno chybou na straně příjemce).“

[17] Nejvyšší správní soud v rozsudku 29. 11. 2017, č. j. 1 As 214/2017 - 32, vysvětlil, že „[p]*odání zástupce stěžovatele se tedy v nyní projednávané věci do sféry správního orgánu vůbec nedostalo. Svědčí o tom též zpráva o nedoručení, kterou obdržel zástupce stěžovatele poté, co se pokusil odeslat předmětný email. Z této zprávy je zřejmé, že správní orgán jeho podání vůbec neobdržel.* […] *z pravidel pro doručování prostřednictvím emailu by bylo možno připustit výjimky jen v případech zvláštního zřetele hodných, např. při zjevně svévolném nastavení spamového filtru či blacklistu správním orgánem. V případě, že by správní orgán blokoval podání z různých emailových adres zjevně za účelem vyhnout se příjmu podání, jednalo by se o zneužití jeho pravomoci.* […] [s]*těžovatel ve své stížnosti poukazuje analogicky na využití úpravy doručování do datových schránek. Za okamžik doručení podání správnímu orgánu považováno již dodání zprávy do schránky bez ohledu na to, kdy bude pověřenou osobou správního orgánu otevřeno (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 Afs 28/2010 - 79, 2131/2010 Sb. NSS). Stěžovateli však nelze přisvědčit, že by se obdobná pravidla měla aplikovat i na doručování emailové komunikace. Systém datových schránek se od emailové komunikace liší zejména tím, že za jeho fungování zodpovídá Ministerstvo vnitra a je jeho povinností zabezpečit řádný chod tohoto systému. Emailová komunikace naproti tomu funguje na státu zcela nezávisle a není možné garantovat její spolehlivost. Doručování emailem proto nemá stejné privilegované postavení jako doručování poštou či datovou schránkou.“*

[18] Nejvyšší správní soud nemá důvod jakkoliv měnit či zpochybňovat výše citované závěry judikatury, které samy o sobě vyvracejí námitky stěžovatele. Stěžovatel nedoložil ani neosvědčil, že by žalovaný svévolně nastavil elektronickou podatelnu tak, aby nepřijímala e-mailové zprávy od osob, které za něj mohly v řízení jednat, popřípadě, že by nastavení elektronické podatelny odporovalo právnímu řádu. Ostatně, stěžovateli se na elektronickou podatelnu žalovaného podařilo doručit dne 18. 7. 2016 v 16 hod. a 1 sekundu a dne 25. 7. 2016 v 23 hod. 50 min a 2 sekundy e-mailové zprávy se zmíněným odporem a odvoláním. Důkazy, které stěžovatel předložil krajskému soudu (tj. „nedoručenky“), toliko prokázal, že e-maily, které odeslal prvoinstančnímu orgánu dne 25. 7. 2016, nebyly dostupné jeho elektronické podatelně, a nebyly mu tak ve smyslu rozsudku ve věci sp. zn. 7 Azs 113/2015 doručeny. I kdyby totiž e-maily nebyly dostupné z důvodu jiného než svévolného či protiprávního nastavení elektronické podatelny, nic to nemění na skutečnosti, že jí nebyly dostupné. Ve smyslu usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 3. 2015, sp. zn. I. ÚS 137/15, je třeba zdůraznit, že pracovníci žalovaného se o e-mailových zprávách stěžovatele nemohli dovědět a nikterak tedy nepochybili, pokud k nim nepřihlédli. Výše uvedenými skutečnostmi se ostatně nyní posuzovaná věc zásadně odlišuje od věcí krajských soudů, na které poukázal stěžovatel. Nejvyšší správní soud, obdobně jako Ústavní soud v naposledy zmíněné věci, uzavřel, že připuštění stěžovatelova odvolání „[…] *by za daných okolností bylo ve významném rozporu se smyslem existence institutu lhůt, kterým je snížení neurčitosti při uplatňování práv (resp. pravomocí), časové omezení stavu nejistoty v právních vztazích a urychlení procesu rozhodování s cílem reálného dosažení zamýšlených cílů (nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 33/97 ze dne 17. 12. 1997, viz také nález sp. zn. Pl. ÚS 46/2000 ze dne 6. 6. 2001, podle něhož rušení lhůt porušuje zásady právního*

státu, neboť významně zasahuje do principu právních jistot, který je jednou ze základních náležitostí demokratických právních systémů).“ Krajský soud v Ostravě tak podle Nejvyššího správního soudu v posuzované věci nikterak nepochybil.

IV. Závěr

[19] S ohledem na všechny uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[20] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady, nad rozsah vyplývající z jeho úřední činnosti, nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu